

Tribuna

DIARIO
DE
CITAS

Cristóbal Montoro, ministro de Hacienda

«No es momento de proyectos químicos de reforma del Estado».

Sara Carbonero, periodista y novia de Iker Casillas

«Está de moda entre los futbolistas tener hijos sin casarse».

TRES EN RAYA

¿Es una idea acertada que los funcionarios puedan trabajar desde casa tres días a la semana?

Mis temores

La idea tendrá que ser probada y habrá que ver cómo se gestiona, porque, por ejemplo, esos funcionarios ¿tendrán que compensar el hecho de no tener que acudir al centro de trabajo? o ¿se les compensará por usar sus domicilios como oficinas y esto podrá dar pie a las autoridades para que cierren los edificios que dejarán de estar ocupados? ¿No es mucho tres días? ¿No podrán aparecer subcontratas invisibles? Porque España no es Europa, y aquí muchos de los que mandan y deberían dar un buen ejemplo, dan ejemplo de chanchulleiros a sus mandados. De ahí mis dudas.

• GUILLEM ROSSELLÓ

Primero el no-trabajo

Antes que abordar el teletrabajo, que es una buena idea, lo que habría que abordar es el no-trabajo. Constatar cuántos trabajadores de la Administración pública no tienen trabajo verdaderamente. Consumiendo el tiempo, jornada tras jornada, en proyectos virtuales, programas irrealizables, tareas inexistentes, juegos de ordenador y largas conversaciones de oficina. Ahí está la herida que ningún partido político quiere curar. ¿Cuánta estructura administrativa (de personal y material) es no rentable? Reduzcan el aburrimiento pagado con nómina pública. Después hablamos.

• JUANJO DE LA ASUNCIÓN

Reinventarse

La Administración pública tiene que reinventarse para procurar ser más eficiente y prestar constantemente un mejor servicio al ciudadano. La atención personal y al público debe ser impecable, si bien muchas tareas y actividades no requieren una presencia que puede ser suplida por otro entorno que favorezca la productividad. Al final cabe apelar a la responsabilidad de cada funcionario, y considero acertado dar un paso adelante en favor del teletrabajo. El sistema ya anulará a posibles aprovechados; la vocación también mueve a la función pública, el lugar es relativo.

• JUAN FRANCH FLUXÀ

L'experiència a Son Blanc i a Grimaldi

JORGE BELLO

Comparar una estació marítima amb una altra no sembla d'entrada una bona idea. Les comparacions són sovint desproporcionades i sovint desvien el punt d'atenció. Tota comparació és per tant arriscada, més encara si es vol comparar dues infraestructures que només semblen tenir en comú l'objectiu per al qual han estat construïdes: el transport de passatgers i de vehicles.

Tot i arriscat, l'exercici de comparació és útil, com a mínim per tenir un punt de referència, per saber si allò que sembla bo és bo de veritat, per saber si allò que sembla mal fet està mal fet de veritat, per saber si les despeses han estat les correctes o si han estat massa. És habitual que la discussió rebutgi l'exercici de comparar amb l'argument que no n'hi ha dos d'iguals, però vet aquí que vivim en un món de comparacions, explícites o implícites, un món on moltes coses es fan d'una determinada manera en virtut d'una comparació prèvia.

Dilluns passat, la naviliera Grimald inaugurava la terminal que va construir al port de Barcelona. Segons es va informar, l'objectiu és que sigui el centre de les activitats de transport de persones i vehicles que desenvolupa aquesta naviliera a la mediterrània. La terminal és ben bonica i sembla prou funcional i operativa: diuen que té capacitat per atendre fins a 1.800

passatgers d'embarcament i 1.800 de desembarcament en un mateix temps operatiu. La nova passarel·la té tres 'fingers'.

Construïda sobre una superfície de 63.000 metres quadrats guanyats al mar, la terminal té tres plantes que sumen 3.750 m². Hi ha prou espai per als passatgers, per a locals comercials i oficines, per a un restaurant i per a una sala de conferències. Les obres de la terminal semblen acabades, però encara s'han d'enllestir les obres dels accessos corresponents. Proposo donar-li un cop d'ull.

Desde Barcelona, els ferri de Grimaldi transporten passatgers, cotxes i camions a Itàlia i el Marroc, i operen al port de Barcelona desde 2004. El Grup Grimaldi és del 1947 i fa feines en 130 ports de 45 països. Va invertir 20 milions d'euros per construir aquesta terminal, la concessió de la qual, per part de Ports de Barcelona, és per 15 anys, que es poden prorrogar durant set anys més.

Tothom va apuntar-se a la cerimònia d'inauguració, fins i tot qui no va fer-hi res ni sembla que hi tingui res a veure més allà de la tossuda voluntat de sortir a la foto. Hi eren la ministra de Foment i la delegada del Govern a Catalunya, el conseller d'Empresa i Ocupació de la Genera-

litat (abans conseller d'Interior, germà del director del Servei Meteorològic de Catalunya), l'alcalde de la ciutat, el president de Ports de Barcelona. També hi eren el president de la Cambra de Comerç, el secretari d'Infraestructures i Mobilitat, l'arquebisbe de Barcelona, entre d'altres.

D'una altra banda, el periòdic Gaceta Nàutica ens recordava el mes passat que

Son Blanc és una obra força cara: afirma que acabarà amb un cost de 148 milions d'euros, una xifra força superior a la pressupostada inicialment, i que no inclou «la prolongació del muelle de costa, la construcció de l'Estació Marítima, la instal·lació de seis duques de alba, nous vials de accés, explanada de camions, pasarel·les i escalas».

La comparació no és l'objectiu però sembla inevitable. S'ha de considerar que

Grimaldi només va construir una estació marítima, i que a Son Blanc es va construir tot un port, la qual cosa és ben diferent. L'article de Gaceta Nàutica és del número de juny («Puerto de Son Blanc, un agujero sin fondo para las arcas de Baleares»). Vaig recollir-ne un exemplar al port de Ciutadella.

L'article fa un resum de la mala gestió dels diners que l'autoritat va fer d'una part important dels diners que havien de servir per pagar la construcció de Son Blanc. Al costat de l'article, Gaceta Nàutica publica dos textos complementaris, un dels quals termina comentant respectivament, amb un esperit que no sembla constructiu, això que es considera deficiències de Son Blanc.

L'autor té raó perquè es tracta d'una obra inacabada, però la comparació amb l'estació marítima d'Acciona o Baleària, en Barcelona, i amb la de Palma de Mallorca, li permetria saber que certs aspectes que li exigeix a Son Blanc són cosa permesa en aquestes terminals, un pecat que és més greu si es considera que són terminals que reben molt més vehicles i passatgers que Son Blanc.

Fóra millor, per tant, deixar de banda tota comparació, i observar el que hi ha amb ulls objectius i, sobre tot, positius i constructius. Mentre la Justícia fa la seva feina, tots nosaltres hem d'entendre que Son Blanc és un fiet que està aquí, inexorablement, que tot just comença a caminar, que no hi ha dos fiets iguals, i que aquest fiet està prou sa.

Vint anys de patinatge as Mercadal

Ara fa 20 anys que en Migue Pons Cunill juntament amb la seva dona na Toñi Bosch Moll varen iniciar el patinatge artístic as Mercadal. En els inicis, les actuacions es feien a la pista d'estiu, on actualment hi està ubicada l'escola infantil Arc de Sant Martí des Mercadal, i després varen passar a fer-

se al Poliesportiu des Mercadal, un nou espai que va obligar a adaptar els espais al parquet de roure.

Aquest dissabte varem poder gaudir d'un magnífic festival al Poliesportiu, rememorant amb vídeos i anècdotes tots aquests anys de patinatge al nostre municipi. Un magnífic event que acompanyat d'un acurat muntatge de so i llum va resultar una vetllada per recordar. Aficionats i familiars

varem disfrutar d'aquest festival d'aniversari on l'imaginació dels organitzadors va quedar reafirmada una vegada més.

Vint anys son molts anys, i es constata que després d'aquests temps en Migue i na Toñi encara mantenen l'il·lusió del primer dia, un fet que sens dubte agraeixen tots pares i els fillets i filletes que dia a dia aprenen d'ells i es diverteixen.

Des de l'Ajuntament volem agrair tant a nen Migue com a na Toñi el fet de mantenir viu el patinatge des Mercadal durant dues dècades. La seva implicació constant i sincera ha fet que molts fillets i filletes hagin crescut gaudint d'aquesta activitat tan creativa i gratificant.

XISCO AMETLLER

BATLE DEL MUNICIPI DES MERCADAL

CARTAS AL DIRECTOR